

Arra kellettem volna

Vidékek kifeszített pókhálójában,
csendjében elakadva,
fákkal, e magas antennákkal se tudtam fogni
visszhangot szavaimra.

Csak aki ugrifüles suhancként
odahagyott otthon, földet,
mert ott hagyatták vele, a karonfogó
üdvözlések ölélbe jöttek.

Igazolhassa velem távlatait, lehetőségeit
az idő, arra kellettem volna.
Gondjaimból: nehézségeimből már nem kért.
Máig nem akar tudni róla.

Az ég alá kicsapva hallatszík a hangom,
amire csak a madarak neszelnék fel.
A közönyben magában beszél szavam,
hogy mégse némuljon el.